

LO MESTRE TITAS

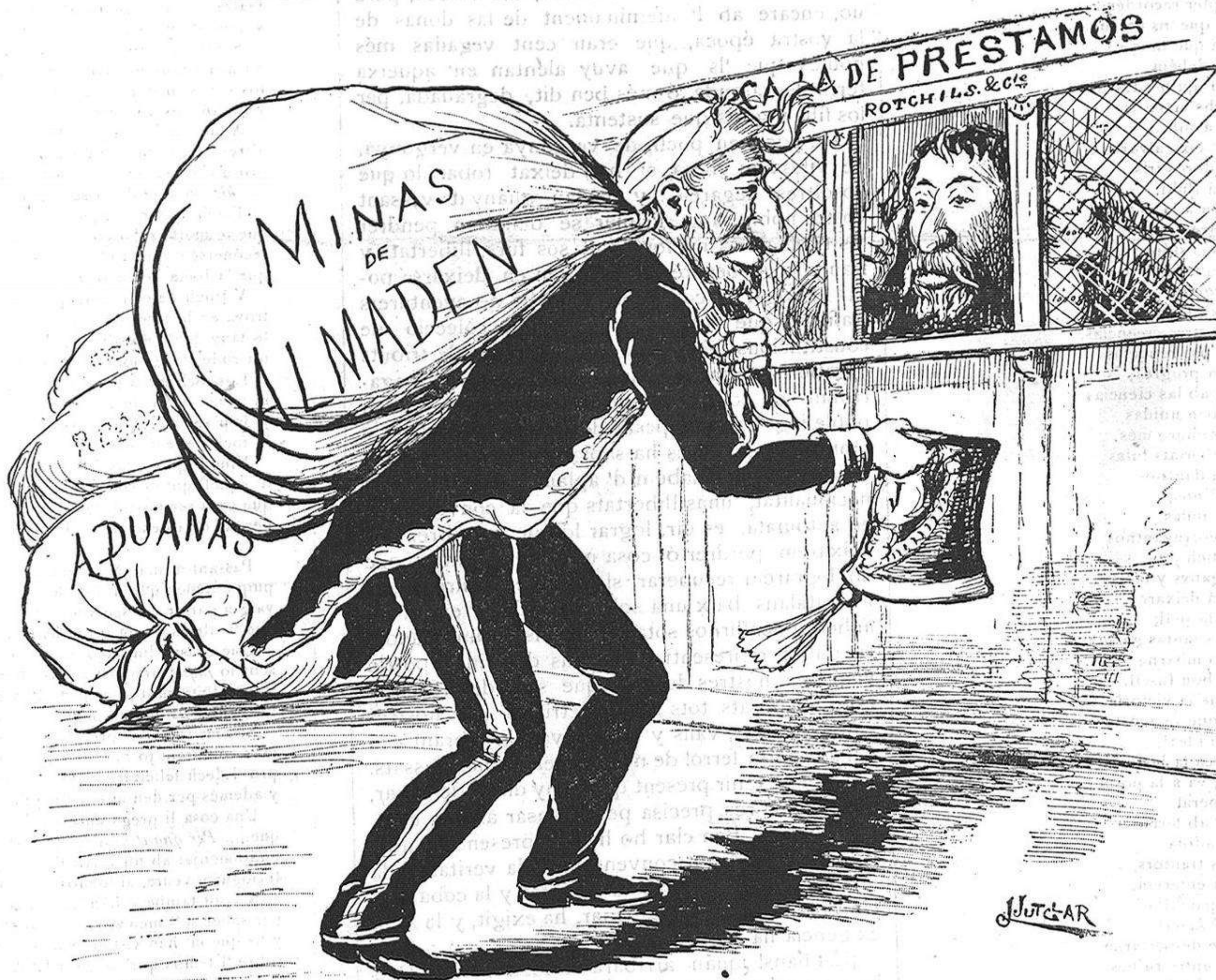
SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSAPTE
 Se trobarà en tots los kioscos y demés llochs de venta de periòdichs
Número solt: 5 cèntims; número atrassat: 10 cèntims

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas	En provincias: semestre, 2'50 pesetas
» un any, 3 »	» un any, 4'00 »
Extranger: semestre, 3 pesetas	

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador.

ENTRE GATS VELLS

- ¿.....?
- Ja veurá, senyor Baró; en Blanco demana una millonada y, com que no sé d' ahont tréurala.....
- ¡Ah! ja; t' empenyas lo dels altres.....
- ¡Com ho vol fer! La rey.....
- Calla, Mateu. En Espanya ja no hi ha més rey ni Roch que nosaltres.....

DE CASA

Prompte complirà nostre humilt publicació mitj any d' existència, y durant aquest curt temps, hem rebut inequívocas proves d' estimació que 'ns han servit d' estímul pera seguir avant en nostra empresa, que no es altre que la de propagar las salvadoras ensenyansas de la Iglesia y extender las doctrinas qu' enclou la Comunió Tradicionalista, aixó es, procurar lo bé moral per santificarnos, y 'l material, per feros dignes de portar, ab la cara ben alta, l' honros nom d' espanyols.

Tot té, sens dupte, cent lleguas de mal camí, y son precisos grans esforços, mes ab la ajuda de Deu, y l' apoyo moral y material de dignísimas personalitats que se 'ns han ofert y 'l concurs de nostres estimats lectors, creyém poguer satisfer nostres desitjos.

Desde primer d' any, introduirém grans reformas en nostre senmenari, procurant correspondre á la bona acullida que 'l públich, y en especial nostres amichs, l' hi dispensan.

Per lo dia dels Reys, pensém fer un número extraordinari dedicat á la Festa Tradicional dels nostres R.... y més endavant, si Deu ens ajuda, altres reformas més radicals, que ja explicarém un altre dia, si continúan l' entusiasme y 'l carinyo dels correlligionaris envers nostra humilt publicació.—SAID.

TOT TORNA

¡Quan gran nostre Espanya
sigué en jorns de gloria
que ab pler recordém!
Si 'l jou que 'ns escanya
volém ja que moria,
tornarhi debém.

Si fem, qu' el desvari
de tétrichs martiris
ja toqui á son tí,
al cim d' eix calvari
l' esplendorós iris
tornará á lluhí.

Veurém á la patria,
gosar entre festas
las sanas costúms;
y el cor que idolatria
veurá antigües gestas
de bras ab las llums.

Que nostres creencias,
no están pas renyidas
ab lo bon progrés,
ni menys ab las ciencias
que van ben unidas
ab Deu, sempre més.

Sols llibertats fulas
á dojo vá dantnos
lo segle dinou;
garantías nulas,
que van escanyantnos
ab despólich jou.

Desengany y farsas
mos van á deixarne
ben neta la pell;
Com hi ha tantas garsas....
algunas, tombarne
deurá un bon fusell.

Puig que la victoria
ja 's veu que se acosta
per nostre ideal,
y ens marca la historia
que 'l sol, vá á la posta
pel vil liberal.

Units y ab fermesa,
serém pesadilla
de tots los traïdors,
si ab forta enteresa,
penjém la pandilla
de tans vividors.

Prompte despertarne
veurém d' entre ruínes
la heróica nació,
y com, dissiparne
las passions mesquines,
fará el brau penó.

Ja haurá arribat l' hora
que al liberalisme
tan feu tremolá.
D' Espanya, que plora,....
l' invicte heroísmo
potent, tornarà....

Lo deixeble, PEPET DE LAS POMAS.

Vilanova y Geltrú, 29 Novembre 1897.

¡DESPERTA FERRO!

Benehit sías ¡oh crit, recor de nostres passadas glorias, que alentares en totas sas empresas als fills bons de nostra terra! Crit que pronunciaren ab fermesa, las hosts que pam á pam conquistaren la nacionalitat catalana, per enlayrar al cim de las fortaleras y castells guanyats als enemichs que aquí vingueren á feros sos vassalls, la senyera de nostras sagnants barras.

¡Desperta ferro! clamaren nostres passats al anar á Orient á combatrer als adoradors de la mitja llunal ¡Desperta ferro! deyan los valerosos marins, que tripulaban aquellas naus, senyoras del mar Mediterra, per el cual no podian pasarni d' altres, sens saludar l' escut de nostras barras.

¡Desperta ferro! deyan las aguerridas maynadas, comandadas per lo gran Jaume I al conquistar los reyalmes de Mallorca y de Valencia.

Y ¡desperta ferro! era en fi lo crit que lliurava lo poble catalá, quan los de dins ó 'ls de fora casa, volían trossejar ó abolir alguna de sas llibertats y franquicies, ó establir novas lleys en que sos resultats poguessin ser en menyspreu de sos furs, de son trevall y de sa riquesa, mutilant lo que s' havían ben guanyat ab l' esfor del seu bras y derramant en abundancia sa sang generosa.

Y avuy ¡ahont-ets! ¡desperta ferro! de nostres passats? ¡ahl! t' han oblidat, ets ja aborrit, ningú de tú ja 's recorda! Si tornessiu, oh ilustres y beneméritos catalans, á aixecar lo cap de dintre de vostres sepulcres, ¡quán depressa tornariau á enfonsarvos, per no contemplar, avergonyits, á vostre descendencia envilida, afeminada; pero no, encare ab l' afeminament de las donas de la vostra época, que eran cent vegadas més homes que 'ls que avuy alentan en aqueixa terra desvalguda, ó més ben dit, degradada, per los fills ingrats que sustenta.

De poch en poch, de vergonya en vergonya, de vilesa en vilesa, s' han deixat robar lo que vosltes llegareu, y havíau guanyat vessant vostre noble sang. Primer se deixaren pendrer los títols de sa nocionalitat, sos furs, llibertats y franquicies, després consentiren en deixarse posar lo dogal al coll, per una colla de aventurers traficis, que sota la capa d' una colecció de constitucions lliberals los han carregat de tributs y gabelas odiosas, y avuy per fi de festa, li agarran son comerç é industria per afavorir á un poble ingrat que á pesar de aqueixa condició y omittintne d' altres ha sapigut ab energia (que á pesar del cor habém d' aplaudir) conquistar sa nacionalitat, unas llibertats que la converteixen en autómata, es dir, lograr lo que nosaltres nos deixarem perdrer ó cosa molt semblant y que no lograrém recuperar, si no sabém unirnos tots los catalans baix una sola aspiració y en un sol anhel y acullirnos sota los plechs de una bandera que 'l representi y que sas doctrinas portin vinculats nostres desitjos que son de justicia y estar disposats tots á que retronyi per nostres ciutats y vilas, valls y montanyas, lo vibrant eco del ¡desperta ferro! de nostres venerables passats.

Hem de tenir present que avuy día al demanar, ningú dona res, precisa per alcansar alguna cosa, la exigencia. Ben clar ho habém presenciado; nos tres ulls han pogut convencers de la veritat de la infamia, consentida per la debilitat y la cobardía. Un poble cansat de demanar, ha exigit, y la seva exigencia ha sigut atesa.

¡Catalans! ¡quán arribará la nostra? Sols Deu ho sap: preparemnos, donchs, per la exigencia, ja que nostres rastreras y humillants peticions, tenen sols lo que mereixen; lo despreci dels que quan se 'ls hi exigeix ho donan tot.

Estiguém, donchs, á la una, compatricis, disposats ab coratge á derramar nostre sang al só del antich ¡desperta ferro! y aixís repararém l' agravi que de temps estém inferint á nostres antecessors, y sens duptar ni desmayar, siguin nostres esforços per la unió, que fá la forsa, y ab la forsa

y l' ajuda de Deu 's realitzarán nostras esperansas, imposantias; y Catalunya tornarà á ser Catalunya, sense deixar de ser Espanya, qual resultat será optingut al crit de ¡desperta ferro! llevant al vent ab la mateixa forma y forsa que ho feren nostres majors quant en Vifret lo Pelós doná sa propia sang per marcar en un escut, las barras catalanas.

Apa, donchs, á colgar ben fondo, perque may més torni á surar, l' odiós centralisme causa de totas las calamitats y de nostra deshonor, de nostra decadencia, de totas las ignominias que afligeijen á nostre escarnida patria.

¡Compatricis! sigui nostra divisa, ¡la patria lliure! ¡no encadenada! ¡amunt 'ls patricis! ¡abaix els pasteleros! ¡la mort ó la victoria!

¡¡Visca Catalunya!

¡¡Visca la autonomia.... digne de nosaltres!!

LO MESTRE VELL.

SEMI-VISITA

A LA ESCOLA DEL SENYOR MESTRE TITAS

Com de la Verge Santa que veneran los olotins han vist que so devot,
y 'ls he parlat del jorn que molts esperan,
m' he fet amich dels habitants d' Olot.

Per dir lo qu' he vist jo en aquesta vila
no hi ha pas temps en lo que dura l' aula;
mes, com sé que qui es tonto s' espavila,
en resúm be 'n diré alguna paraula.

Lo rich pinsell de 'n Joaquím Vayreda
y 'l cisell qu' en sa casa s' usa encara,
mostran lo geni que inventant remeda
las may prou alabadas obras d' art.

A més d' aquesta casa hi ha altres artistas
entre 'ls quals un té 'l nom d' una ciutat,
teatre un día de combats carlistes
y avuy de plets acerca un diputat.

Si Olot es mina de trevalls artístichs,
no hi ha renyins ab la fe y moral;
los més s' inspiran en assumptos místichs
y obran tots ab criteri racional.

A més de bellas arts, Olot cultiva
altres camps de planter molt diferent;
pro no 's veu sens una mirada viva
lo chic vritable de la seva gent.

Tinch de dir, perque s' ha de fer justicia,
que té molta rahó en Xicu Curdill,
reconeixent que á Olot s' hi veu bruticia
que la bona llevar posa en perill.

Y tinch de confessar que no 'm pensava
trová en la terra del paper «Carlets»
lo tany que creix ab abundosa sava
tot rodejat de monstres petitets.

Los dich petits perque ab la por que tenen
ni 'l bell dictat mereixen d' olotins;
y 'ls planyo perque, sens pensarho, encenen
lo foch del entusiasme dels carlins.

Ningú ignora los fets y valentia
d' aquell qu' es conegut ja per Deu fals,
que creu ser nostre dot la cobardía
perque ell es exemplar de... lliberals.

Passant á una qüestió menos molesta,
puig entench que n' estich encarregat,
vaig á parlar del seu vestit de festa
que 'ls lleals de tot arreu han admirat.

Que causi admiració no es cosa estranya,
sent lo jaqué compost á Castellar
y trevallats molt al estil d' Espanya
los pantalons que va pogué estrenar.

Si acás totas las prendas no anomeno
ja 's compren: jo hi tenia dos botons;
pro 'l dech felicitar per tal estreno,
y además per deu mil altres rahóns.

Una cosa li prego en nom del poble:
que.... Per quant sembla un home més entés
endiemenjat ab un vestit de noble,
li poguém veure, al menos, cada mes.

A Olot també s' han fet mil comentarís
per saber si 'l meu amo es pobre ó rich,
y 'ls que m' han vist, van fent dictámens varis
sobre 'l temps que vaig ser L' Auell de Vich.

Com lo meu amo arronsa las espatllas
y respecte á mos cants no ha dit ni un mot,
vosté pot aná omplint més y més ratllas
y seguirá cantant

L' AUCELL D' OLOT.

LLISSONS SENMANALS DE GRAMÁTICA

Avuy acabaré 'ls adverbis, y seguidament
passaré á la preposició, en la qual se 'm perme-
trá fer atinadas consideracions respecte als assum-

3.50 pessetas

MAGNÍFICA OLEOGRAFÍA

A 16 tintas. 79 per 55 centímetros

tos que certas *proposicions* han donat lloch....
 Mes aném ara, de dret al bulto y estudiém quin altre classe hi ha d' adverbis. N' hi ha, també, d' *afirmació*; y aquests están sempre en boca dels burros de la majoria, y dels pillos d' alguna minoria. Son, *st, cert, certament, verdaderament, indubtablement, etc.*, etc.

Exemple: ¿Veritat que las lleys son trepitjadas? *Cert.* ¿Veritat qu' aixó s' acabarà? *SI.* ¿Estém baix un govern lliberal-despòtich? *CERTA-MENT.* ¿Veritat que desde la zapatera á la reyna, tots rebrán de debó? *INDUPTABLE-MENT.*

Ja ho veyeu, estimats deixebles. Pero, també hi ha adverbis de negació com, *no, ni, res,* y algunas vegadas, *ca.* Exemple: *NO* hi ha tranquil·litat, *NI* calés, *NI* honra, *ni res.*

—¿Si que hi ha poca cosa, senyor Mestre!
 —Tens molta rahó, Titella. Aviat no hi haurá *NI* patria.

Los adverbis de dupte, son: *casi, apenas,* y 'ls compostos de dos paraulas, com *tal vegada, pot ser.*

A veure si tú, Titella, 'm posas algún exemple:
 —Los qui han causat nostra ruina, *polser* s' escapin; *tal vegada* desde 'l estranger se burlarán de nosaltres; *casi* diria que ans de fugir ne passessim els taps. *Apenas* soni l' hora, jo sol n' enfilaré tres ó quatre.

—¿Y ab qué 'ls enfilarias?
 —¿Ay, senyor Mestre! Ab una agulla d' aquelles de quatre pams que portan els caloyos.

—Titella, tingas una mica de caritat.
 —¿Cóm s' entén, senyor Mestre? ¿No deya vosté un dia, que amor ab amor se paga? Donchs, també, bastonada ab bastonada 's paga, no hi ha més llógica qu' aquesta.

—Cálmate, Titella, cálmate, y pensa que 'l bon Jesús, á qui tan deueu estimar, va rebrer una bofetada sens tornarshi.

—Es veritat, senyor Mestre, pero, jo no 'm recordava més que de Sant Pere, que ab un cop d' espasa va llevar l' orella á....

—Bé, Titella, aixó deixemho corre, y per lo bé qu' has dit la lliadó, 't guardo una colecció de retratos qu' he arrancat de las capsas de mistos, y vull regalártels; té, aquí 'ls tens. ¿Veus? en Sagasta, en Cánovas que Deu haigi perdonat; en Salmerón, en Moret, en Trampas, en Romero, en Pidal, en Pi, el noy de Tona, la Regent, el Yera bó....

—¿Y qué 'n faré d' aquests cartonots?
 —Guárdals, noy, y ab aixó y.... sis céntims et donarán un llonguet calent.
 —Quan arribaré á casa, ho tiraré á la bassa.
 —Fes com vulguis. De mal agrahts y.... de farts, a Madrid n' es plé.

SÚPLICA

AL MOLT ILUSTRE SENYOR MESTRE VELL:

Al dirigir-me avuy per primera volta á vosté en aquesta forma, no 'm mou cap altre fi que donarli per conducto del Mestre Titas, lo seu amich, una pública proba de lo molt que li estich reconegut. Per espay de una llarga temporada he sigut constant deixeble de vosté en las classes de casa 'n Titas, y gracias á las explicacions que vosté hi dona, 'm trobo avuy gosant d' un relatiu benestar; que com es cosa de feyna, me priva d' assistir tant sovint com feya á las sevas tant vullgudas classes. Per aixó acudeixo á vosté, porque, ja que la desgracia, ó qui sab, potser la sort, m' impideix experimentar aquest senyaladíssim gust, me concedexi una cosa, que de obtenirla, empetitiria la profunda pena que per aquest contratemps are jo sento.

En los días que fins are he pogut escoltar las seves ricas lliadóns, son molts los coneixements que ma inteligencia ha conquistat y sent aixís, tal vegada 'm seria profitós podé escampar-los; li demano de tot cor que 'm concedeixi lo

seu autorisat permís, pera que fent ús de la meua pobre plome, pugue escriurer lo que sé, y publicar los meus trevalls allí ahont bé vingue. Li demano aquest favor, senyor Mestre, porque pugue satisfer com ans feya, los desitjos que 'm dominen. Avans, quan venia á classe, sempre que tenia 'l pap plé, descarregaba l' estómach, fentli preguntas y á voltas argumentant en pro ó en contra del assumpto que 's tractava; mes avuy com ans li he dit, me veig privat de terho de la mateixa manera y per lo tant necessito buscar un altre modo de esplayarme, essent lo que mellor pot satisferme, la escritura. Per medi d' ella ensenyaré lo que en sa classe ha pogut aprendrer ma molt petita inteligencia y faré esforços pera ajudar á vosté, en sa missió benhaurada de ensenyar als ignorants lo que tant los interessa saber. Junt ab vostés, treballaré pera fer deixebles nous que assistescan á n' aquesta important escola y 's converteixin mes tart en partidaris acérrims de nostres ideas. De aquesta manera crech pagar á vosté, senyor Mestre Vell, los beneficis que permetentme escoltar la seva paraula puguí jo arreplegar, y al mateix temps donarli una proba de que soch regonegut á mos passats Mestres.

Y per fi no tenint res més que dirli, se despeideix de vosté, esperant lo permís que li suplica y oferintse son entusiasta admirador.

JON MAQUIRT FAN GAFAS.

7 Desembre 1897.

HISTORIA D' AMOR

Don Policarpi era, lo que 's diu, tot un bon home. Bonatxás, un sí no es una mica tonto y servicial en extrém, había sigut en altres temps, un arrenca caixals en una població vehina.

Morta sa muller, va adquirir una caseta en sa població natal, y allí vivia tranquil ab sa filla Marieta, nena d' uns quinze ó setze anys, rossa com un fil d' or y.... pubilla d' un regular et patrimoni.

Don Ambrós era, lo que 's diu, un tarambana. Vell, presuntuós, avaro com ell sol, rich y de sentiments poch nobles. Frecuentava la caseta de don Policarpi, y sos ulls de porch singlá van ficsa se en lo rostre angelical de la Marieta.... y en la bossa del seu pare.

Y l' un día porque l'hi feya mal un tros de caixal y l' altre porque las genivas se l'hi inflavan, tot eran anadas y vingudas á casa la Marie-

ta que sentia, com també 'l seu pare, certa repulsió envers don Ambrós.

Tan lo pare, en mitj de sa cortedat de gambals, com la filla, eran atents y carinyosos per naturalesa, y aixó 's prestava á que don Ambrós surtis de aquella casa content y satisfet, y més aquell día en que s' havia permés fer una petita indicació dels propósitos que l' animavan y que 'l mutisme y certa admiració de sorpresa havían sigut el sí donat per don Policarpi.

Don Ambrós, ab las mans á la butxaca tirava ja 'ls seus plans, somiant ab la enveja en que sería mirat pel jovent del poble que ab tanta tiorria l' insultava á voltas.

En tan, don Policarpi, sorprés y admirat de... la barra d' un vell tan atrevit que havia somiat.... truytas, sentia rabia al veures considerat home capás de sacrificar á la seva filla per un grapat de *peluconas*; quan, acudíntseli pendrer la cosa

tal com venia y sentint al mateix temps poderosas ganas de venjarse, va comensar á fer cavilacions per veurer de quina manera surtia del pas y lliurarse de las constants visitas que ja 'l molestavan.

¡Aureka!—va dirse en Policarpi.—Me sembla que encare tinch mitj quintá de pega de quan tapava caixals corcats. Animo, y que la pagui aquest vell xaruch y pretenció que á tan s' atreveix al pretendrer ma filla.

Y sens mes dilació, embatumada per aquí, embetumada per allá, ompla de pega lo margepeu de la porta y, satisfet com unas pascuas, esperá l' hora de la visita de don Ambrós que no 's feu tardar.

Per sa part, don Ambrós que ja 's refocilava ab l' esperat sí, en lloch de reflexionar que, per casarse, y á ser possible, deuen mediar en lo sant matrimoni, igualtat d' edat, igualtat de bens é igualtat de religió y sentiments, esperava ab ansia l' hora de presentarse, fet un Tenorio, á casa de la Marieta. Mes, per altre part, pensava si encara sería massa aviat l' anar á recullir el sí tractantse de assumpto de tanta transcendencia; pero, no poguent resistir al desitj de surtir dels duptes que l'hi assaltavan, obtá per presentarse á casa de don Policarpi prestant un fort mal de caixal.

Don Policarpi l' esperava ja ocult detrás de la finestra. Veijé venir á don Ambrós, vestit de las festas y embolicadas las barras.

—¡Ja 'l tenim aquí,—exclamá.
 Y al poch rato 's reventava de riure al sentir

DE DON CARLOS DE BORBÓN 3'50 pessetas

Pe 'ls de fora, més 0'50 pta. per certificat y franquetx.

los crits de don Ambrós que demanava ajuda.
¡Pobre vell! Había quedat clavat á la pega com
un aucell al besch, y fins després de fer grans es-

forsos no pogué surtir de aquella pegosa situació
que l'omplia de rabia, al veures objecte de las
burlas de don Policarpi que detrás de la finestra
l'hi feya las mes burlescas y satíricas mofas.

Si á don Ambrós l'hi fou impossible deixar
allí clavats la seva vergonya y 'l seu honor, que
no 'ls tenia, en cambi hi deixá las enllustradas

botas com á regalo fi de sigle á la seva adorada
Dulcineya.

ABEL.

FUETADAS

Aquesta nit tindrà lloch en lo teatro Olimpo, la
funció que 'l Círcol Tradicionalista de Sarriá dedica
als carlistas de Barcelona.

Esperém veurer reunits á nostres correligionaris
á 'n aquell local, ahont podrán saborejar las bellas
de un drama que respira carlisme per tots costats.
¡Al Olimpo, carlistas de Barcelona!

Desde 'ls Estats Units ens telegrafia los princi-
pals párrafos del Mensatge de Mac-Kinley.

Y 'l nostre govern se las promet felissas.
Y la veritat es que no n'hi ha per menos.
Examinemlo una miqueta.

“¿Debém concedir la beligerancia als insurrectes?
No, y mil voltas no.”

Y aquestas paraulas de Mac Kinley arrancan una
exclamació de goig als nostres governants, y á nosal-
tres ens n'arrancan una de rabia.

¿Per qué?

La cosa es molt sensilla.

1.ª Perque la beligerancia imposaría als yankees
lo deber de ser neutrals.

2.ª Perque la beligerancia ens donaría 'l dret de
registrar los barcos nort-americanos.

3.ª Perque la beligerancia 'ls privaría de demanar
indemnizacions á Espanya.

4.ª Perque la beligerancia ens rellevaría de tot
compromís envers els súbdits yankees.

Y aquí teniu esplicat el per qué al govern yankee
no l'hi convé la beligerancia.

Lo que l'hi convé es; protegir decididament, com
ha fet fins ara, als insurrectes; portar á Cuba armas,
diners y municions per un costat, y per l'altre demanar
indemnizacions y millonadas, fernes la trabeta y
erearnos mil conflictes.

¡Quánta ignominia!

Y afegeix en Mac-Kinley.

“No hay ni un solo súbdito norte-americano pri-
sionero de España...”

Es veritat senyor Mac-Kinley; no n'hi ha cap, ni
n'hi deuria haber cap.
Perque haurían de ser tots fusellats ja fa temps.

Y vinga un altre parrafet.

“La política de cruel rapiña y de exterminio que
durante tanto tiempo sublevó el sentimiento univer-
sal de humanidad, ha quedado anulada bajo el mando
del nuevo jefe militar...”

Apa Blanco, la proba de que ho fas be, es que 'ls
porchs t'aplaudeixen.

Mes, lo de rapiña, noy, no sé pas per qui vá....

Y prou per avuy.

Ja tiran.

“Avans, una reyna empenyava las joyas per con-
servar las colonias.

Avuy, s'empenyan las colonias per conservar las
joyas.”

Que pelin aquest ou, que l'altre ja 's cou.

També allá en Mallorca, en Weyler dispara un que
altre canyonasso:

“El ex-gobernador general de Cuba, brindá pel rey
y per la reina, que mientras sean jefes del Estado, ho
son de la patria y del ejército.”

Apreta, noy, apreta. Pitjor es aixó que taca d'oli.
¡N'hi ha un tip de ser rey constitucional!

Jo m'estimaría més tirá un carro.

Lo dimars passat, el catedràtic de dret Interna-
cional, don Joan de Deu Trias, va donar la primera
conferencia sobre 'l dret catalá, en una de las aulas
de la facultad de Dret.

—La concurrencia, molta; y 'ls aplausos molts y me-
rescuts.

La reunió magna que la Joventut Escolar Tradi-
cionalista, debía celebrar lo passat diumenge en el
local del Círcol Carlista, tindrà lloch demá, á las deu
del matí.

Conti dita associació ab nostre decidit y entussias-
ta apoyo, y rebi nostra més cordial felicitació per los
treballs que porta realitzats fins avuy.

CARTAS DE FORA

Agramunt, 12 de Novembre de 1897.

Lliberals: Si bé es vritat que som poch y pacífichs,
per desgracia, 'ls carlins de aquesta vila, y si bé es
vritat també que fins ara hi hagut no més que un
látigo, per fervos ballar lo ball de 'l mico, com á des-
cendents seus, de avuy endevant coneixereu un poch
més nostre genit y serém, ab la ajuda de Deu, dos
látigos, y entre 'ls dos vos farém ballar tots 'ls balls
que sabrá tocá lo senyor Mestre ab lo seu clarinet,
pero 'l principal será la Polka saltada. Ja 'm sembla
que m'hi trobo, allá prop de la plassa major, á veu-
rer com la ballan aquells homes tant llanuts y forts de
morro.

Escolti senyor MESTRE TITAS li tinch de comunicar
un assumpto. A mi 'm sembla que sería millor que la
polka, 'ls la fessan ballar de dos ó de tres en tres
perque aixís sentirán més bé l'clarinet y s'aprofita-
rán més, que no pas que la ballin tots á l'hora, perque
d'eix modo n'hi hauría algún que no 'n participaría
y á mi m'agrada que tots en participin, com es
aqueixa la meva intenció. Bueno, pues, ho farém aixís
com dich.

Animo, donchs, aymat *Carcunda de cal ample*, que
aquí tens un company en tot y per tot, y á veurer si
entre 'ls dos, 'ls sabém aplastar com una chapa.

Adiós burlescos lliberals de Agramunt, descendents
del mico, hasta un altre día y sobre tot tingueu cuida
do ab lo que vos he dit.

Entesos jeh!

No cal que vos canseu á buscá per aquí y per allá
per trobarme que tampoch hu lograreu.

Fil vos donó.

Queda de vosté son humil deixeble.

XUPELIS

* * *

Castellar, 10 de Desembre de 1897.

Molt senyor meu y Mestre: Alló que va dir un es-
criptor un día de que en aquest poble, los escriptors
havían agafat una manía, casi bé resulta cert. L'Ara-
nya 'ns ha ben amagat l'ou á tots nosaltres, al invi-
tarnos, per conducto de vosté, á concórrer en la lá-
mina fantástica que per poch, posa en estat de siti al
nostre poble.

La reaparició d'en Flistis, fet un *estrólech*, ens ha
causat un verdader goig, y ab la cartera plena de
datos, de segü 's proposa, ab l'ajuda de 'n *Nasfregas*,
Laus Deo y demés, acabar la campanya tan brillan-
tament comensada, contra la hipocresía y demés farsas
de per aquí.

L'hi faig á sapiguer, senyor MESTRE, que ara no
estich contractat ab ningú, y per lo tan estich promp-
te á donar alguna estocada y á rematar á qualsevol
toro que 's descarrili.

Disposi de son afectíssim.

LAGARTIJO.

Seu d'Urgell 1.º de Desembre de 1897.

Estimat senyor MESTRE: Molts se senten ferits per
las canonadas que dispara ab tanta punteria Lo Mes-
tre TITAS. Se creuhen alguns que 's parla per enveja,
per odi, per no poguer representar lo trist paper de
cacich, ó no poguer xupar del pressupost municipal....
¡caborias! ¿Qué s'ha dit, fins ara, que no fos veritat
y no estés á la conciencia de tothom?

Sápigam que, per prudencia, s'han omittit ó callat
fets memorables.

Y ja vindrá 'l látigo per tothom, ja, no frissin. Per
fugir del látigo de 'n TITAS, no hi ha com llaurar
dret, y apartarse del vici.

Mes si aixís no 's fá, creguim que 'l folleto de que
parlá “Un aymant de la moralitat” será un fet dintre
de poch.

PERI-JAN.

* * *

Sanahuja, 30 de Novembre de 1897.

Senyor MESTRE: Sembla que 'ls liberals d'aquesta
vila varen sentirse ferits y ala trencats per ma an-
terior carta. Fa ja días que no han tret el cap per la
finestra; mes, com bufa tan fort la tramontana y fá
tan fret, deu ser que s'están á la vora del foch y no
s'atreveixen á surtir per por de las fuetadas del
MESTRE TITAS. Pero, si acás tornessin altre volta al
balconet, y no van ben mudats, farém una enfilera
d'aquesta colla de *saltimbanquis* y 'ls farém ballar
la jota ab castanyolas, pandero y ferrets, puig sería
aixó molt d'època, ja que s'acosta Nadal.

Ja procuraré, lliberals, donarvos algunas llissone-
tas, que es cosa que us convé moltíssim.

Son humil deixeble.

CHICH D'EN CHEN.

* * *

Alós de Balaguer, 2 de Desembre de 1897.

Caríssim senyor MESTRE: En aquesta vila hi ha una
fadripalla, que á escepció de tres ó quatre, volen ano-
menarse liberals, y ni sols saben lo qu' es llibertat,
ni liberalisme. Per ells, la llibertat consisteix en dir
mal de tothom, especialment dels carlins, burlarse de
las professóns y demés actes religiosos; y si alguna
vegada van á missa, es sols per fer soroll y mofarse
d'uns y altres. Pero.... per fer aixó, s'ha de ser molt
esquilat, y sino s'esposan á rebre alguna pinya.

Miri, senyor MESTRE, si 'n son d'esquilats, que
no 'ls falta més que la sella y las morralles y pujals
hi á caball sens por de que tirin cap cossa.

Lo que sí, he de dirli, es qu'están molt grassos; y
aixó es perque en los morralets de *La Campana* y *La
Esquilla* 'ls han donat molta grana, que 'ls ha agra-
dat molt.

Que aprofiti, matxos.

Son deixeble.

GORRO-FRIGIO.

* * *

Tragó de Noguera, 3 de Desembre de 1897.

Senyor MESTRE TITAS: Compadeixi 'ns, estimat
MESTRE, y sápigam que ab un alcalde que no sap dir
una paraula, y un *alveytar* que se l'hi ha posat els
pantalóns y l'aménassa constanment en portarlo á
presidi, cóm anirán las cosas. El Menescal y 'l Secre-
tari, son dos cosas y una mateixa bestia.... dich, per-
sona, y l'hi té á compte atemorizat al alcalde, per-
que d'aquest modo fá lo que l'hi dona la gana y 's
va menjant 'l pressupost d'aquest petit poble, que
apenas conta 1000 ánimas. Ab los mils rals que 's
cobra, podria haverhi un altre secretari que sapigués
escriurer y tingué una mica d'ilustració, y aixís no'ns
trobaríam en que, quan un contribuyent necessita de
l'alcaldia algún expedient, certificat, etc., ha de pen-
drer las camas y anarsen á Ager ó Avellones, pobles
distant cinch horas de nostra població, perque 'l se-
cretari no sap per quin cap comensar.

Ja ho veu, senyor TITAS; tingui compació de nos-
altres y mani á son deixeble.

UN CORRELIGIONARI.

Establiment Tipogràfic, Casanova, 13; Barcelona.